

ΓΙΑΚ - ΝΙΚ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

‘Ο προϊπολογισμός του Κράτους επί της εποχής του ‘Οθωνος ἀνήχεται εἰς δραχμὰς 20.321.863.41.

— ‘Η βασιλικὴ ἐπιχορήγησις τοῦ ‘Οθωνος ἀνήχεται σ’ ἓνα ἰκατομμύριον δραχμῶν, τοῦ δὲ Γεωργίου εἰς 1.325.000.

— ‘Η ἐγκατάστασις τοῦ πρώτου ὑποδύου τηλεγραφικοῦ καλωδίου στὴν Ἑλλάδα ἔγινε κατὰ τὸ 1859 καὶ ἐξετείνεται ἀπὸ Πειραιῶς μέχρι Σέρου.

— ‘Η ἐν Ἀθήναις Ρωσικὴ ἐκκλησίαι τοῦ ἀγ. Νικολάου ἐδοξόθη στὴ Ρωσικὴ Κυβέρνησις διὰ διατάγματος στὶς 6 Ἰουνίου 1861.

— ‘Η σὺνγωγὸς τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη ἀνομιάζετο Ἀκατερίνη Καροῖσου καὶ ἐτάφη στὸ ναὸ τοῦ ἀγίου Γεωργίου τῆς Ζακύνθου. Μετὰ ἔτι ἐξέθαψε τὰ ὀστά της καὶ τὰ μετέφερε στὴν Ἀθῆνα ὁ Γενναῖος Κολοκοτρώνης.

— ‘Η κατασκευὴ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου ἄρχισε στὶς 22 Ἀπριλίου 1822 καὶ ἐτελείωσε στὶς 25 Ἰουνίου 1893, ἐδαπανήθησαν δὲ γι’ αὐτὴ 75 ἑκατομμύρια φράγκων.

— ‘Η πρώτη Ἑλληνὶς ἱθλοποιὸς ἦταν ἡ Ἀκατερίνη Παναγιώτου καὶ ἡ δευτέρα ἡ Ἀθηνᾶ Φιλίππου.

— Πρώτος μὲτις τῆς Μάνης διορίσθηκε ἀπὸ τὸ ναύαρχο Γαζῆ Χασάν πασά κατὰ τὸ 1780 ὁ Ξανθέτος Κουτσηραρς.

— ‘Η πολιορκία τοῦ Ναυπλίου ἄρχισε τὴν 1ῃ Ἀπριλίου 1821 καὶ διαῤρησε μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1822.

— ‘Ο ἔθνικὸς ποιητὴς μὴς Διονυσῖος Σολωμὸς γεννήθηκε στὴ Ζάκυνθο τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1798 καὶ βαπτίστηκε στὶς 8 Ἰουνίου τοῦ ἰδίου ἔτους.

— ‘Ο ἕμνος τοῦ πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν ἐγράφηκε τὸ Μαῖο τοῦ 1823 καὶ ἐξετυπώθη γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Μεσολόγγι.

— ‘Ο Σολωμὸς ἀπεβίωσε στὴν Κέρκυρα τὴν 9ην Νοεμβρίου 1856 ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ συμφορῆσι.

— ‘Οπως ἀναφέρεται σὲ μιὰ ἐκτενὴ μελέτῃ πού ἐγράφη ἀπὸ 60—70 ἐτῶν γιὰ τὴν Ἰατρικὴ νέου νεοκροταφείου στὰς Πάτρας, στὸ παλαιὸ νεοκροταφεῖο τῆς πόλεως αὐτῆς, τὸ τῆς Ἀλεξωσίσις, τὰ ἐκθῆτα δὲν ἐθάπτοντο, ἀλλὰ ἐροῖτοντο μέσα σὲ παλιὰ, σαθρὰ κβώτια, ἐφοσκόμενα εἰς μίαν γωνίαν αὐτοῦ.

— Ἔτσι τὰ πτώματα τῶν δυστυχισμένων βορεφῶν ἐσηπτοντο ἀταρα καὶ κατεροχθίζοντο πολλὰκις ἀπὸ τοὺς σκύλλους!..

— Τὸ γεγονός αὐτὸ τὸ ἀναφέρει ρητὰ καὶ κατηρορηματικὰ ὁ συγγραφεὺς τῆς μονογραφίας.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΑ ΘΡΑΪΑ ΛΟΓΙΑ

Τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο τοῦ γνωστοῦ Γάλλου συγγραφέου Ζιλ Ρενάρ δειχνεὶ ὡς ποῦ τρομερὸ πραγματικὰ σημεῖο ἠποβεῖ νὰ φτάσι ἡ ἀγάπη τῶν λογοτεχνῶν πρὸς τὴν Τέχνην.

— Ἄν μοῦ ἀναγγέλλατε, ἔλεγε μιὰ μέρα ὁ Ρενάρ πρὸς τὸν Κουρτελῖν, τὸ θάνατο τῆς μικρῆς μου κόρης, τὴν ὁποία λατρεύω καὶ μοῦ τὸν ἀναγγέλλατε μὲ πραγματικὰ θραῖα λόγια, θὰ σὰς ἔκουγα καταροπτεμένους!..

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !..

Κάποτε ὁ Κουρτελῖν διηγεῖτο τῆς ἐντυπώσεως του ἀπὸ ἓνα ταξεῖδι πού εἶχε κάνει στὴν Ὀλλανδία καὶ ἀπὸ τὸ ὅποιο εἶχε μείνει κατενδοσιασμένους.

— Φαντασθεῖτε, ἔλεγε, τέτοια ἀφάνταστη καθαριότης βασιλεύει στῆς Ὀλλανδικῆς πόλεις, ὅστε, στὴν Ἰατρικὴ, ἅμα οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ πτύθουν, παίρνουν τὸ... τραῖνο καὶ πηγαίνουν καὶ φτύνουν στὴν ἔσοχῃ!..

τῶν τῆ γνώμη τους γιὰ ἄλα τοῦ χωριοῦ τῶν τὰ ζητήματα, τοῦ Κράτους τῆς δουλειῆς, τῆς μεγάλης τοῦ κόσμου ὑποθέσεσις... Καὶ αὐτοὶ θὰ λένε ἄλλο «Νὸς ἢ ἄλλο εἰτέ».

— Τὶ ἄλλο ξέρον γιὰ νὰ πούνη;... Μήπως σπουδάζαν στὸ Παρσιπτισμο ἢ μήπως τοὺς εἶχαν γιὰ Προέδρους στὸ Κογκρέσο;... Κι’ ὅμως θὰ λένε:

— Ὡ γιές! Στὴν Ἀμερική τοῦτο ἔτσι γίνεται.

— Νό! Νό! Νό! Αὐτὸ ἔτσι τὸ λένε στὴν Ἀμερική.

— Ὡ, ἡ εὐτυχισμένη αὐτὴ, ἡ ποθητὴ ἐπανάδοσις στὸ χωριό, πού θὰ περῶνε ἀπὸ τὸ δρόμο, σφόνοντας λίγο τὸ πόδι τους ἀπὸ τῆς κακοκάθεσις. Τὰ κορίτσια θὰ τοὺς κυττάζοννε κρυφὰ ἀπὸ τῆς μισοκατεδαμμένες γρύλλες, μὲ λαχτάρα. Κι’ ἡ μῆνα τους θὰ ξένη στὸ σῆτι τὰ γιομῖδια, ἀπὸ τὸ μοναδικὸ στρώμα τῆς οἰκογενείας, γιὰ νὰ κοιμηθῆ ἀπαλά, βαθεῖα καὶ μαλακὰ ὁ «κανακάσις» ἢ ὁ ὄνειρευμένος της, ἐγιατὶ ἔχει καλομάθει στὴν Ἀμερική. Γιατ’ ἔγιν’ ἄνθρωπος μεγάλους!..»

(Συνέχεια στὸ προσεχές)
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΜΑΡΚΕΖΑ

(Τοῦ ΧΑ.Ι.ΝΕ)

“Ὀλοσ ὁ κόσμος τὸ γνωρίζε πὼς ἀγαπῶ μὴν Ἀνδαλουζα πῶχει τὸ βλέμμα φλογερο, καὶ πὼς τῆ νύχτα σάν κομμάτι πάνω στὸ στήθος μου τὴν εἶχω καὶ τὴν κρατῶ σάν θησαυρό.

Κυττάξετε ὅταν κοιμάται πὼς ὁ λευκὸς λαμὸς της λάμπει ὡσάν τοῦ κιννον τὸ λαμῶ, πὼς τὴν μεθὰ ὁ ξρωτὰς της καὶ εἰς τὰ ὄνειρά τῆς μέσα γλυκὸ ἀρῆνει στεναγμό!

Ἦ Χερουβείμ! φυλάγετέ την, καὶ σεῖς πουλιὰ τοῦ Παραδείσου, μὲ τὰ χρυσὰ σας τὰ φτερά σιαάζετε τὰ βλέφαρά της ὅσο κοιμάται καὶ τὴ βλέπει κ’ αὐτὴ ὁ Πλάστις μὲ χαρὰ!

Κοιμήσου ἄφοβα, θεὰ μου, κ’ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ξρωτὰ μὲ μὴν ἔγης ἄλλη σύλλη, κοιμήσου κ’ ἀφ’ ἐς τὸς κοριντινῆς κατεκασμένες γιὰ νὰ διώξουν τὴν ἀδιὰκριτὴ αὐγὴ!

Φύσα στὰ χεῖλῃ μου ἄπάνω μὲ τὴν ψυχὴ σου ἡ δικὴ μου νὰ ἐνώθουν, νὰ γίνουν μιὰ, καὶ ὁ σκληρὸς ἂν ἔλθῃ Χάρος, σ’ αὐτὴ τῆ θεῖα νὰ μὰς εἶρη, σ’ αὐτὴ τῆ θεῖα τῆ γλυκεῖα!

Ἦσως ὁ ἄσπλαχνος κοιῆτης ὅπου τὸν κόσμο θὰ χαλάσῃ, καθὼς κηρύττων οἱ σοφοί, ἴσως ἐμὰς μὰς λησμονήσῃ καὶ μενομιεν εὐτυχισμένοι μὲς στὴ φωλιὰ μας τὴν κρυφῇ.

Στὴν πονεμένη τὴν ψυχὴ μου μὲ τὴ γλυκεῖα πνοή σου ὅσο τὸν ἀδόλο σου στοχασμό, χαρὰ κ’ ἐλπίδα νὰ τῆς δώσῃς, ὅσος νερὸ ἡ βροῦσι ἄστρο δίδει σὲ μαῦρο ποταμό!

Ἄν ἤξερες τί μοῦ κοστίζει σ’ αὐτὸν τὸν κόσμο ἡ ζωὴ μου ἢ ταγμαμένη καὶ θολή! Πόσες ἐλπίδες στὴν καρδιά μου ἐσαβθανώθησαν καὶ πόσα ἴπια φαρμάκια καὶ ζολή!

Σύντα, Μαρκεζα, τώρα δὲς μου μὲ τὸ μελένιο σου τὸ στόμα διὸ ἀτελείωτα φιλιὰ, κ’ ἐγὼ τὸν πόνο τῆς ψυχῆς μου θὰ σοῦ ἔχω καὶ θὰ χαϊδεύω τὰ μωφοδάτα σου μαλλιά.

Ἦ κόσμος πλέον τὸ γνωρίζε πὼς ἀγαπῶ μὴν Ἀνδαλουζα πῶχει τὸ βλέμμα φλογερο, καὶ πὼς τῆ νύχτα σάν κομμάτι πάνω στὸ στήθος μου τὴν εἶχω καὶ τὴν κρατῶ σάν θησαυρό.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΝΘΙΑΝ

(Τοῦ ΠΡΟΠΕΡΤΙΟΥ)

Δὲν φοβόμῃ, ὦ Κυνθία, δὲν τρομάζω γιὰ τοῦ τάφου τὸ σκοτάδι τὸ βαθύ.

Ἄς ἀνάψουν τὴν πυρὰν μου καὶ τὸ ἄνυχο μου σῶμα εἰς τὰς φλόγας δὲς ριχθῇ.

Μιὰ ιδέα μὲ παιδεύει κ’ ὀλοένα βασανίζει τὴν φτωχὴ μου τὴν καρδιά : μήπως ὅταν ἀποθῶν ὀσῆσι καὶ ὁ ξρωτὰς σου καὶ μὲ λημονήσις πεῖα!

Αὐτὸ εἶν’ τὸ βάσανό μου κ’ ὄχι ὁ σκληρὸς ὁ Χάρος καὶ τοῦ τάφου ἡ σιγῇ. Ἐγὼ δὲ θὰ σὲ ξεχάσω, τὴν εἰκόνα σου θὰ ἔχω συντροφιὰ στὴ μνηστὴ Γῆ.

Μὲς στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου αὐτὴ τόσο ἀναλύεται, ἐντὴν τρόπο ζωηρό, πού ἀδύνατο νὰ σῶσῃ, ἔστω καὶ νὰ πῶ τῆς Λήθης ἄλλο τὸ γλυκὸ νερό.

Ἦ ψυχὴ πού φλέγει ὁ ἔρωσις μὲς στὸν Ἄδη κατεβαίνει καὶ ὁ Κέρβερος σιγὰ ἐρωστὰς πολλοὺς ἄφριτε τὴν ἀγάτη τους νὰ βροῦνε μέσα εἰς τὰ σκοτεινὰ.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος στὸν τάφο παίγῃ καπνὶ μαζῶ του ἀπ’ αὐτὴ μας τῆ ζωῆ, ὅ,τι παθὸς ἂν’ δικό σου, ὅ,τι καθὼς κ’ ἐδῶ σ’ ἀνήχο ὡς τὴν ὕστερη πνοή.

Ἦσες καλλονὲς τὸ πάλαι εἶχε μέσα τὸ Πριάμου τὸ παλάτι τὸ κλεινὸ, εἰς τὸν Ἄδη ἂν τὰς εἶρω καὶ μὲ τριγυροῖσιν ἔλες πάλι δὲν σὲ λημονῶ!

Καὶ ἂν εἶνε πεπορωμένον ἐνὸ ζω νὰ μπῆ στὸ χῶμα τὸ ἀπαλό σου τὸ κορμὶ εἰς τὸ μνημα σου ἄπάνω θὰ στενάξω τῆς ζωῆς μου ὡς τὴν ὕστερη στιγμῇ.

Ὡ, ἂν ἤξευρα, Κυνθία, πῶς καὶ σὺ γιὰ μένα τρέφεις τέτοιο ἀσθημα βαθύ, τί γλιὰ μέσα στὸν τάφο ἡ ἀνήσυχη ψυχὴ μου ἤθελεν ἀναπαυθῆ!

Ἄλλὰ μὲ παιδεύει ἡ ἔνοια, εἶνε κίνδυνος γιὰ μένα ἡ πολλὴ σου εἰσφοριὰ. Πῶς δὲ νὰ γλυτώσῃς, πέ μου, ἀπ’ τὸ ξρωτὰς τὰ βρόγια, ὅταν δὲν θὰ εἶμαι πῶς!

Τῶρ’ ἀγάτα με, Κυνθία, ἐνὸ ζω καὶ σὲ λατρεύω κ’ ἐγὼ ἡ μόνη μου χαρὰ. Ἄχ! ὀσάκις σὲ κυττάζω, ἡ ψυχὴ μου τρέμει μῆπως εἶνε ὕστερη φορὰ...

Μεταφρ. Γ. ΛΑΦΦΩΝ

